

først 8 §. for at faae Listen behandlet af Retsbetjenten og siden 8 §. for at faae Thinglæsningen indregistreret. Det bliver for de 3 Tiendetagere 3 Mk. for hver tiendeplygtig Eiendom. Naar der nu er 150,000 tiendeplygtige Eiendomme, bliver det 75,000 Rdl., som Tiendetagerne komme til at give ud i de nærmeste Aar, ja maaskee i det allerførste Aar; idet mindste gjælder det for $\frac{2}{3}$ af Summen. Jeg vil nemlig gjøre opmærksom paa, hvad der allerede blev fremhævet af den første Taler, at skjøndt Loven i sin Begyndelse siger, at det er en Berettigelse for Tiendetagerne at faae denne Foranstaltning gennemført, indeholder § 10, at de to Tiendetagere, Kirken og Præsten, ere nøbde til at gennemføre den. For de $\frac{2}{3}$ bliver det altsaa en tvungen Skat, tilfammen efter den Beregning, jeg har opstillet, en Udgift af 50,000 Rdl., og det endogsaa, naar man kun regner det allermindste Beløb; men da der vil være endee Tiendetagere, som ikke have hele Sognets Tiende, men kun enkelte Gaarbes i forskjellige Sogne, ville de for de Eiendomme, de have i ethvert Sogn, komme til at betale mindst 2 Rdl., og derved vil Udgiften stige bethydligt, ligesom den ligeledes vil blive større ved de Udskrifter, der blive nødvendige. For Præstestanden vil det altsaa blive 25,000, maaskee 30,000 Rdl., som, naar Kultusministeren ifølge Lovbudet sørger for, at det snarest muligt bliver gennemført, allerede i næste Aar ville blive at udrede, for at den kan faae sine Tiender konstaterede, og det paa samme Tid, da der er forelagt et Lovforslag, hvorved Præsteembederne for Fremtiden skulle miste deres Tiende. Paa samme Tid altsaa, som der forelægges et Lovforslag, hvorefter Tienderne skulle tages bort fra Præsterne, skulle de nuværende Beneficiærer tvinges til, i et Aar at udrede en samlet Sum af maaskee 30,000 Rdl. for at konstatere, at just disse Størrelser af Tiender tilkomme deres Embe der. Med det Samme er der i § 9 sagt, at accurat de samme Forholdsregler skulle tages med Hensyn til Dvægtiende- og Smaarebelsafgiften, hvorom der nylig er givet Loven af 19de Februar 1861. Der skal altsaa med Hensyn til alle disse afgiftsplygtige Eiendomme, som næsten ville være lige saa mange som de

tiendeplygtige Eiendomme, forfattes de samme Listen, betales de samme Gebhyrer. Det bliver atter 1 Mk. for hver tiendeplygtig Eiendom, som tillige er dvægtiendeplygtig og smaarebels- tiendeplygtig. Det bliver nye 25,000 eller 30,000 Rdl., og det paa samme Tid, som denne Lov først bliver gennemført. Da Loven af 19de Februar 1861 blev givet, altsaa endnu i dette Aar, bar man megen Omsorg for, at det skulde blive tilstrækkeligt konstatere, hvor stor en Afgift der ved Loven blev paalagt enhver Eiendom, og der blev bestemt, hvorledes Afkrifter deraf skulde tages, hvor de skulde opbevares osv., og efterat det er skeet, skal Beneficiarius tvinges til atter at have en bethydlig Udgift paa at konstatere, at denne Lov, som da nylig er gennemført, omhyggeligt har opfyldt, hvad den skulde. Jeg finder, at det vilde være høist betænkeligt, at ville paalægge Tiendetagerne og navnlig Beneficiærerne ligesom ogsaa Kirkeierne denne bethydelige Udgift. Det vil i Almindelighed kun være nogle faa Tilfælde, hvor der reises Tvivl i Modsetning til de mangfoldige Tilfælde, som ere aldeles klare. Jeg har derfor tænkt mig, at det kunde bestemmes, at forsaavidt der ikke blev nedlagt Indsigelse, skulde der ikke gives Betaling for hvert Nummer, men Betaling for den hele Liste, og hvor derimod Indsigelse blev nedlagt, og hvor Retsbetjentene kom til at forhandle, kunde der være bestemt en højere Betaling, f. Ex. 1 Rdl. for hvert Tilfælde istedetfor nu 8 §. Naar Betalingen for de enkelte Nummere saaledes indskrænktes til de Tilfælde, hvor Indsigelse skete, hvilke rimeligvis vilde blive forholdsvis faa, kunde den gjerne bestemmes højere og vilde dog ikke med saa stor Byrde falde paa Tiendetagerne, som naar de Gebhyrer, her ere ansatte, bleve vedtagne. Ved at see paa de ansatte Gebhyrer forekommer det En ved første Tidskast, at de ere smaa, og det er øiensynligt, at Ministeriet har bestræbt sig for at gjøre dem saa lidt byrdefulde som muligt, men ved den store Mængde af tiende- og smaarebelsplygtige Eiendomme, for hvilke der skal betales, bliver det en meget bethydlig Udgift. Idet jeg gjør opmærksom herpaa, vil jeg i Forbindelse hermed yttre, at jeg anseer det for nødvendigt, at Sagen bliver gjort til Gjenstand for Udvalgs-